

Sfalšovali i Jeho původ

Kněžským falzem z něho nejdříve udělali aristokrata. Zrodil se jako chudas, z rodičů řemeslnických, z drobného poníženého lidu v zastrčeném městýsku galilejském. **Jeho učení bylo nebezpečné boháčům a držitelům moci.** Bylo třeba vzít mu tuto nebezpečnost, aby kněží mohli s výhodami hlásat i ostatní části, které slibovaly zdar.

Proto bylo nutno zakrýt jeho proletářský původ a učinit jej pánem. Násilnou genealogií byl vyvinut jeho původ z rodu královského, od krále Davida. Rodopiscům přitom vůbec nevadilo, že celý rod, od Davida až po Josefa, muže Mariina, byl umožněn jen cizoložstvím Davida s Betšabou, ženou úkladně zavražděného Uriáše (na rozkaz téhož Davida). Pranic nevadil při sestavování královského rodokmene Ježíšova dvojí zločin na začátku rodu.

Boháči a mocipáni se mohli radovat. Už nestál proti nim zastánce chudých, prostý člověk, který si získal lid poukazem na zlo a špatnost bohatství, ale byl jedním z nich a oni zpívali a doposud i zpívají: „narodil se nám... z života čistého, z rodu královského.“ Začne-li takto zpívat lid o svém vůdci a učiteli, pak je po všem strachu z jeho učení o bohatství.

Jeho matka se rovněž ocitá na trůně jako královna s císařskou nádhrou. Vystupuje jako vznešená dáma velké společnosti.

Za prvním falzem následovalo v zápětí falzum druhé. Kněžské.

Ježíš byl člověk navýsost ušlechtilý, ale právě člověk, to znamená jeden z nás. Jeden z lidí, nikoliv z bohů. Právě to však, že byl jedním z lidí, jedním z řady, ve které stáli i Gótama Budha či Sókrates a mnozí jiní, taky lidé z nás a nikoliv bozi, právě to ostatním lidem vnukalo a vnuká sebeúctu a sebevíru:

„I ty můžeš dorůst jako oni, neboť i ty jsi člověk!“

Myšlenka, že ti etičtí velikáni byli také lidé, má proto v sobě nesmírně povzbuzující moc. „Můžeš vyrůst vlastním úsilím! Osvobod se! Zušlechti se! Rozvíjej svého ducha vlastní vůlí!“

Avšak povzbuzující moc chabne a mizí, jakmile se myslí zmocní domněnka, že tito mravní heroové nebyli lidmi, nýbrž bohy.

O to však běželo a doposud běží kněžím

(Nikoli dobrým a pravým kněžím, jsou-li vůbec jací, nýbrž špatným a nepravým) udržet v lidských myslích zmalomyslnující domněnku.

V jejich zničeném zájmu je brát člověku víru v sebe: „Nemůžeš sám! Nevyrosteš sám! Neosvobodíš se vlastním úsilím! Jsi mdlý a mdlým i zůstaneš! Jsi plný hříchů a proto jsi čekatelem zatracení! Slyšíš? Zatracení!“ A když poklesne vůle člověka do děsu a zoufalství, zašeptá kněz vlídným šveholem do ucha: „Nezoufej! Jsem tu já, kněz, abych ti pomohl, abych tě zachránil!“ A nastaví dlaň...

Proto z vůle kněží a pro jejich zájmy musel být z Ježíše – člověka – učitele učiněn Bůh. A protože člověk sám o sobě, prý, se nemůže zbavit hříchu, ani vyváznout, prý, trestajícímu hněvu starého hebrejského boha, byl nadto učiněn ještě i vykupitelem.

Z učitele, který příkladem svého vlastního jasného lidského žití dával druhým sebevíru, že také mohou vlastní vůlí žít stejně jasně a krásně jako on, se stal po vůli knězově rozdávач milosti, který může hříšníka spasit, ale také nemusí. Nejistota! Pouhá milost, nevyzpytatelná!

Tak byla v člověku podlomena kněžím nebezpečná sebevíra a mravní odvaha spasit se vlastním činem a zájem zistného nepravého obchodníka se svátostmi byl zachráněn.

Šířit a potvrzovat veliké kněžské falzum

Kněží vzali lidem božského člověka a za něj jim dali zlidštělého boha. Naoko to vypadalo totéž a přece! Jak užitečný rozdíl je to pro ně! Nespočítatelnými obrazy Ježíše a Madony pomáhali umělci kněžím v jejich záměrech: Šířit a potvrzovat veliké kněžské falzum. Přetvorbu člověka v boha, změnu učitele mravní odvahy k sebespasení vlastní vůlí ve vykupitele.

Neradostný bůh byl učiněn z člověka tak radostného!

Pod tíhou té násilné proměny se začalo ono veliké, temnoduché popírání světa, života i těla, čehož byl dobrý učitel Ježíš tolik vzdálen.

Kněžským úsilím byl hlavní zájem lidí soustředěn k duši a k její spáse. Všechna panika starého lidstva z hrůzy zatracení se nám objeví, čteme-li ty dávné středověké spisy, traktáty z 15. a 16. století. Od knihy Kempenského až po dnešní sešitky misijních společností.

Soustředěním veškerého zájmu uděšených lidí ke spáse duše bylo zanedbáváno, popíráno a utlačováno tělo, až uchřadlo.

Onezdravěním těl ochuravěly i duše. A z nezdravých duší se vyřinuly všechny ty náboženské děsy a preludy zatracenství.

Tak kněžské falzum, jímž byl jasný a radostný člověk Ježíš proměněn v neradostného boha vykupitele, vleklo za sebou falza další: zkaženého, nemocného člověka, vyznavače víry ve spásu cizím činem.

Znetvořený pro sobecké zájmy kněží

Neboť člověk zoufající nad svou vlastní vůlí a sebevírou, spasit se činem vlastním, chytající se uděšeně pochybné spásy z cizí milosti, tot člověk nemocný a zkažený. Tot falzum, oběť kněžské deformace. Člověk znetvořený pro sobecké zájmy kněží.

Zla naší diskultury do značné míry souvisí s tímto onemocněním člověka **z kněžské otravy**. Jeho zkažení nastalo a nutně muselo přijít,

jakmile byl z Ježíše učitele učiněn Pán, straník mocných a boháčů.

Tím vnikl do Ježíšova díla prvek záporu, neboť bohatství, moc, krivda, útlak jsou z oblasti negativních sil života. Jeho dílo, zamýšlené jím jako osvobození světa od těchto sil jim vlivem kněžstva začalo sloužit. Logika negace vedla jeho rozvíjitele, aby je kazili čím dál tím víc.

Církev se stává spojencem brutální moci, souspřeží státu, jenž je výrazem moci panstva, boháctví, šlechtictví proti lidu.

Ježíš změněný v Krista je čím dál víc bohem králů, šlechty, boháčů. Jeho „sluhové“ se v průběhu dějin církve stále více staví na stranu násilí, krivdy, mamonu a zla.

Tak původní radostné poselství – euangelion se stalo poselstvím neblahým – dysangelion. Ježíšovo životní dílo zkaženo knězem, začalo kazit lidské životy, měnice je v nemoc, temno a neradostno.

To temno s nemocí trvá a potrvá, dokud potrvá temná víra v dědičný hřích, ve hněv Hospodina, v nutnost vykoupení od hněvu Hospodina, od zatracení a pekla, víra ve vykupitelství Kristovo, v nejistotu spasení duše bez milosti.

Je třeba, aby...

Svědectví tohoto temna nemocných duší je v náboženské literatuře i v životě víc než dost. Je třeba, aby dysangelion se opět stalo euangeliem. To znamená, **aby se z Krista stal opět Ježíš**, z boha člověk, z vykupitele učitel vůle a síly k sebespasení vlastním činem, z aristokrata muž z lidu, z bohatce vyznavač dobrovolné radostné chudoby, ze straníka panské krivdy hlasatel a konatel spravedlnosti ke všem.

Svátek narození Ježíše podle kalendáře je taktéž kněžské falzum. Stará církev jej umístila do kalendáře tak, aby jím překryla starý pohanský svátek slunovratu. Vždyť přece nikdo neví kterého roku, měsíce a dne se Ježíš najisto narodil.

Pohanský svátek narození boha slunce byl křesťanskou církví přelepen svátkem narození boha křesťanského. Kromě kalendářního data o tom svědčí staré pohanské symboly, obřady i pověry, které lze vystopovat v dějinách náboženství až do Egypta, kde Amon byl uctíván jako původní sluneční bůh a ten byl křesťanským úsilím přelepen na nového slunečního boha – Krista.

Pro poctivého a hledajícího člověka má Ježíš veliký význam, ale jenom tehdy, dokáže-li najít jeho původní a skutečnou podobu. Jen tak naleznou lidé ztracenou sebevůli a dojdou poznání, že spása není v číkoliv milosti, prostřednictvím cizí oběti, nýbrž ve vlastní vůli zaměřené pevně k dobrému, kladnému dílu pomoci dílu „Ducha“.

Teprve tehdy nalezne osvobozený člověk původního Ježíše, takového, jaký byl, než jej zkazilo kněžské křesťanství. učitele bratrského života.

„TO číňte na mou památku!“ nebo jak zaniklo původní křesťanství

Toto prvořadé Ježíšovo úsilí o bratrskou lásku mezi všemi lidmi je zakotveno i v odkazu z poslední večeře velikonoční, kterýžto odkaz a jeho smysl byl rovněž kněžími hrubě deformován na nesmyslnou eucharistii. Ježíš zde dává chléb a víno a vybízí své učedníky, aby se dělili mezi sebou a činili to na jeho památku.

„TO číňte na mou památku!“ Totiž to – dávat a dělit – a to nejenom chléb a víno, ale všechny potřebné věci pro vzájemný bratrský život, hmotné i duchovní.

Z tohoto prostého morálního příkazu muselo taktéž vzniknout deformované falzum, neboť původního smyslu se kněží zalekli, protože příkaz: „Dávat!“ a „Dělit se mezi sebou!“ jsou **slova příliš nebezpečná kněžskému měšci!** Příliš ohrožují bohatství a boháče, na něž se kněží všech dob a náboženství připoutávali, aby mohli dobře a vydatně sát!

Proto i v původní křesťanské církvi přestaly být základy pospolitosti velmi brzy stavěny na spravedlnosti, bratrství a nezištné lásce. Přestávalo se dávat a začínalo se především brát. Všemi možnými způsoby hromadit majetek. Do obce, rozkládající se sobectvím počala vnikat dychtivost bohatství a bezpracného, panský pohodlného žití.

Evangelická prostota a chudoba se rychle stávala staromódním přežitkem. Nastal nutný odklon od učitele Ježíše, jenž musel být proměněn úsilím bohoslovců v přelud zcela jiné podstaty, směru a cíle: v Krista.

Tím okamžikem zmizelo bratrství všech a zbylo jen kusé lžibratrství církevní. Úzké a kruté sektářské pabratrství, přezkoumávající své členy dle vyznání určitých článků víry, mající své meze v mezích určité dogmaticky nabarvené pospolitosti.

Lžibratrství dovoľovalo, ba přikazovalo násilí. Vyhánět, pobíjet, spalovat lidi jakožto „kozly“ a kacíře se stalo mravní povinností pravého božího bojovníka. Vraždy pouze pro víru se dály jako vynucená etická nutnost pro boha a v jeho jménu!

Nic, co je sloučeno s boji a ukrutnostmi, se zlým, bezohledným a brutálním jednáním, plným chorobné a fanatické zášti nemůže vzápětí zrodit všelidskou bratrskou lásku.

– Ze špatnosti nemůže nikdy vzejít dobro. Ovšem agresor a uchvatitel se často stavěl do pózy ochránce a spasitele.

- Co nejvíce bral, zmocňoval se i násilím a lstí a pokrytecky přitom provolával, že dává, přináší oběť a pomáhá.

Takové jsou dějiny církví. I zde, jako ve všem lidském konání po všechny časy se prozrazuje jedna jediná příčina lidského zla a násilí. A tou je chorobná touha po majetku, po bohatství a po moci.

Na zlech bohatství však nemají vinu jenom boháči, nýbrž i nuzní a ti snad mají i vinu ještě větší. Mnohá zla totiž udržují nejen ti, kdo mají bohatství, nýbrž i ti, kdo ho nemají. Tím, že po něm sami dychtí, jako po životním dobru a že je rozmnožují svou prací pořád znova a znova. (Byť z donucení a pro jiné.)

Jak povalit modlu Mamonu

Dávno by bylo po zlé moci bohatství, kdyby dělníci a všichni nuzní se odhodlali nechtít ho sami a nemnožit ho ustavičně svou nepravou, nepotřebnou prací.

Proto od nuzných, od dělníků se musí počít čin, ale jinaký, než-li násilí a diktatura proletariátu. To nemůže vést k cíli, **nýbrž cesta zcela jiná** – že nejprve se oni sami vzdají bohatství, jehož sice nemají, ale chtějí mít a tím, že jej přestanou svou prací dělat pro jiné.

V sobě samých musí nejdříve povalit modlu Mamonu. Ze svého vlastního srdce vytrhnout i s kořeny veškeré dychtění po bohatství.

Dělník je boháč v potenci a ve vůli k bohatství. Boj s tímto zakukleným, potenciálním boháčem bude však mnohem úpornější, poněvadž je hladovější a žíznivější. Ne snad pravých věcí života, zejména duchovních, nýbrž nepravých a hmotných především.

Tím více se stává člověk vnitřně svobodným, čím méně otročí tělesným požitkům a hmotným věcem. Čím více obdivuje a vidí smysl v tom, co vytvořily skrze hmotu jeho ruce a čím méně obdivuje tvůrčí dílo, které bez jeho přičinění tvoří jeho prostředí a součástí kteréhož díla je i on sám.

Jak se zřítilo nebe i peklo

Pozoruješ-li večerní oblohu laickým okem, pak se ti zdá, že vidíš nekonečný chaos. Avšak soustředěné pozorování přineslo lidstvu úplně jiné poznání. Je tam pravý opak – Zákon! Mohutný, neoblomný zákon, řád, kázeň, logika, neuvěřitelná přesnost a rytmus.

S vynálezem dalekohledu se zachvěly sloupy starobiblického nebe, budovaného vírou křesťanskou a toto nebe se zřítilo. V jeho troskách zůstal biblický bůh, to jest malá představa malého boha starých lidí. Ale zůstal pod ní rozdrcen i prelud boha Krista, umělého kněžského vytvoření z bývalého prostého, krásného učitele, Ježíše z Nazareta.